

STAR WARS®

VOIMA HERÄÄ

TAMMI

Alkuteos: *Star Wars. The Force Awakens.*
Copyright © 2022 Disney Enterprises, Inc. & Lucasfilm Ltd.
All rights reserved.
Suomenkielinen laitos
© Jukka Heiskanen & Tammi, 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-3278-2

KAUAN SITTEK KAUKAISESSA GALAKSISSA...

Ensin nousee päivä
Sitten saapuu yö
Pimeyden jälkeen
Valonsäde lyö
Juopa väistyy varmaan
Kunhan kaiken takaa
Näkee sävyt harmaan
Jedin katse vakaa

– *Whillien aikakirja, 7:477* –

Luke Skywalker on kadonnut.
Hänen poissa ollessaan säälimätön
ENSIMMÄINEN RITARIKUNTA on
noussut Imperiumin tuhkasta
eikä se lepää, ennen kuin
Skywalker, viimeinen jedi,
on tuhottu.

TASAVALLAN tukemana
kenraali Leia Organa
johtaa urheaa VASTARINTALIIKETTÄ.
Hän yrittää epätoivoisesti löytää
veljensä Luken ja saada tältä
apua, jotta rauha ja oikeus palaavat
jälleen galaksiin.

Leia on lähettänyt huimapäisimmän
lentäjänsä suorittamaan salaista tehtävää
Jakku-planeetalle, missä vanha
liittolainen on löytänyt johtolangan
Luken olinpaikasta...

I

Hän tarvitsi veljeään, mutta tätä ei löytynyt mistään.

Hän ei voinut luottaa keneenkään toiseen. Ei siten kuin veljeensä. Ei kerrassaan keneenkään, nyt kun Uusi tasavalta oli luhistumisen, häviön, täydellisen tuhon partaalla.

He olivat ajatelleet, että Imperiumin kukistuttua kaikki olisi vallan helppoa. Että ihmiset ymmärtäisivät, että tarvittiin kärsivällisyyttä ja aikaa kaiken sen uudelleen rakentamiseksi, minkä Imperiumi oli vienyt. Kaupungit, viestintäyhteydet, kaupankäynti: kaikki ne voitiin pystyttää uudelleen, ja niin tehtiinkin jo. Henkinen puoli oli osoittautunut paljon vaikeammaksi korjattavaksi kaikkialla galaktisessa yhteiskunnassa.

Esimerkiksi vapaus. Vapaus sanoa mielipiteensä, vastustaa, väitellä. Hän huokaisi. Kapinajohtajat olivat aliarvioineet sen, kuinka monet kansalaiset itse asiassa vain toivoivat, että heille kerrotaisiin, mitä tehdä. Oli paljon helpompaa totella määräyksiä kuin ajatella itse. Niinpä oli keskusteltu, väitelty, puitu ja puntaroitu, kunnes oli ollut liian myöhäistä.

Astellessaan edestakaisin huoneessaan hän näki kiillotetusta metallista heijastuvan vilauksen itsestään. Hän tiesi näyttävänsä väsyneeltä. Joskus hän toivoi, että olisi syntynyt osaksi rahvasta, tavalliseksi ihmiseksi eikä planetaarisen kuningas-huoneen jäseneksi. Sellaiset ajatukset toivat vääjäämättä mieleen Alderaanin, hänen kotiplaneettansa, joka oli jo vuosia sitten kadonnut, muuttunut tuhkaksi.

Ja hänen oma isänsä oli ollut siinä osallisena. Se oli perintö, jota hän ei voinut paeta. Hän ei voisi antaa sen tapahtua uudelleen, toiselle planeetalle, toisille ihmisille. Se oli hänen velvollisuutensa, ja se oli raskas taakka kantaa. Liian raskas?

Olisi helpompaa, jos hän saisi apua. Sellaista apua, jota vain hänen veljensä pystyi antamaan. Jollei tämä ollut jo kuollut.

Ei. Varmasti ei. Olipa veli missä hyvänsä, sisar olisi tuntenut hänen kuolemansa, jos hän olisi menehtynyt. Siitä hän oli varma. Siitä hänen *täytyi* olla varma.

Oli ilmaantunut vihje, johtolanka. Ei kummoinen, mutta parempi kuin mikään raportti, joka hänelle oli esitetty pitkään aikaan. Hän oli halunnut seurata sitä itse, sillä kuka olisi ollut parempi etsimään johtolankoja kadonneesta veljestä kuin oma sisar? Kun hän oli esittänyt ajatuksen, muiden Vastarinnan johtajien kauhistunut vastalause oli kuulunut galaksin puoliväliin saakka. Vastentahtoisesti hän oli taipunut järkiperustelujen edessä. Joku muu lähtisi hänen sijastaan.

Keskustelussa oli noussut esiin eräs pilotti, jonka ansioluettelo oli kerrassaan häikäisevä. Hänen oli ollut pakko myöntää, että yksikseen nuuskiva lentäjä kiinnittäisi vähemmän huomiota kuin ympäriinsä pörräävä prinsessa, ja niinpä hän oli suostunut.

”Yhden ihmisen löytämisen ei pitäisi olla loppujen lopuksi kovin vaikeaa”, oli yksi hänen kollegoistaan väittänyt. ”Ei tunnetuissa maailmoissa kuitenkaan loputonta määrää piilopaikkoja ole.”

”Ei ehkä tavalliselle ihmiselle”, hän oli vastannut. ”Mutta me emme yritä löytää tavallista ihmistä. Me etsimme Luke Skywalkeria.”

Keskustelussa oli kuultu vielä muutamia vastalauseita, erityisesti niiltä johtajilta, jotka olivat vakuuttuneita, että valittu lentäjä oli liian nuori niin tärkeään tehtävään, seuraamaan kovin hentoista johtolankaa. Lopulta oli päädytty yhteisymmärrykseen.

Hän huomasi jälleen heijastuksensa metallipinnalla. Oli jo melkoinen aika siitä, kun hän ei ollut selvinnyt voittajana vastaavista kiistoista.

Ohut, tietäväinen hymy heijastui takaisin. Hänen auktoriteettinsa tuollaisissa asioissa johtui epäilemättä hänen syrjäänvetäytyvästä ja arasta luonteestaan. Mutta nyt ei ollut aikaa ivallisille ajatuksille, hän tuumi itsekseen. Ei aikaa pitkiin, polveileviin väittelyihin. Elettiin vaikeita aikoja. Armoton Ensimmäinen ritarikunta oli liikkeellä, ja se uhkasi murskata heikon, entistä haavoittuvamman, yhä jälleenrakennusvaiheessa olevan Uuden tasavallan huterat rakenteet.

Missä hänen veljensä oli?

Tähtituhoaja Finalizer oli massiivinen ja upouusi. Se oli taottu ja koottu Ensimmäisen ritarikunnan kaukaisissa, kiertoradoilla sijaitsevilla tehtaissa, rakennettu salassa ja turvassa virukselta nimeltä Uusi tasavalta. Sen antaumukselliset ja fanaattiset rakentajat olivat suunnitelleet sen voimakkaammaksi ja teknisesti edistyneemmäksi kuin mikään sitä ennen tehty. Uudella Vastarinnalla ei taatusti ollut mitään, mistä olisi ollut sille vastusta.

Resurgent-luokan tähtituhoajan kyljessä olevasta lähtöportista lähes huomaamatta pudottautuvat neljä kuljetusalusta sen sijaan olivat vanhaa, hyväksi havaittua mallia. Koska niiden tehtävä oli selkeä ja yksinkertainen, niitä ei ollut tarvinnut suunnitella uudelleen kuten emoalustaan, ja ne suoriutuivat niille määrätystä tehtävistä raajan tehokkaasti.

Jakkuna tunnetun hohtavan planeetan asukkaat hyörivät arkisissa askareissaan eivätkä lainkaan aavistaneet, että kohtaisivat pian neljä keisarillisten asevoimien eliittijoukkuetta.

Neljän kuljetusaluksen sisällä odottavat kahdeksankymmentä valkopanssarista sotilasta valmistautuivat laskeutumiseen samaan tapaan kuin sotilaat kaikkialla. Kokkapuheet vaihtuivat välillä hermostuneisiin arvailuihin siitä, mikä heitä

odotti. Adrenaliiniryöpyt saivat heidät tönimään toisiaan ja läpsäisemään välillä toverillisesti naapurinsa käsivartta. He tunsivat toisensa hyvin, luottivat joukkueeseensa ja olivat varmoja, että selviäisivät mistä tahansa, mitä tämä vähäpätöinen planeetta, jota kohti he laskeutuivat, heittäisi heidän eteensä.

Joukkueenjohtajat ärjyivät käskyjä. Aseita ladattiin, tarkistettiin, tarkistettiin uudelleen. Liekinheitinjoukot huolehtivat, että heidän erikoisaseensa olivat täyteen tankattuja. Jokainen sotilas tutki naapurinsa taisteluhaarniskan ja tarkisti, että liitokset olivat tiiviit ja suojapanssarit tiukalla.

Sitä seurannut hiljaisuus vaihtui syvään jyminaan ja liikkumattomuus nytkähtelyyn ja paukahduksiin, kun alukset saapuivat Jakkun ilmakehään. Joku heitti aivan erityisen sopimattoman kommentin, ja hänen vierellään istuvat sotilaat vaiensivat hänet välittömästi. Sen jälkeen kuului vain jyllinää ja pauhua, kun alukset tempoilivat tiheän ilman läpi.

Automaattinen, sähköinen ääni ilmoitti: ”Valmistautukaa laskeutumiseen!” Panssaroidut vartalogit jännittyivät. Tuntui terävä nykäisy, ja sen jälkeen alukseen levisi taas suorastaan hätkähdyttävä hiljaisuus. Kätet puristuivat aseiden ympärille, ja kaikkien silmät kääntyivät katsomaan keulan oviaukkoa. Vieno mekaaninen hurina rikkoi hiljaisuuden, kun keularamppi alkoi laskeutua kohti tuntematonta maaperää.

Jakkulla oli pienehköjä yhteisöjä, primitiivisiä maalaiskyliä. Kukaan, joka lensi Tuanulin yli tai edes kulki sen läpi, ei olisi aavistanut, että siellä piili salaisuus, ja vaikka olisivat aavistaneetkin, he tuskin olisivat siellä kauaa viipyneet. Galaksin planeetat olivat täynnä salaisuuksia, eikä ollut syytä olettaa, että Jakku olisi muita planeettoja kummempi. Kuitenkin juuri tämä salaisuus...

Tuanul oli rauhallinen paikka, kuten useimmat aavikkoplaneettojen pienet yhteisöt. Vaikka se vaikutti ensi silmäyksellä täysin autiolta, siellä eli omintakeinen joukko paikallisia

elämänmuotoja. Näkyvää kasvillisuutta ei juurikaan ollut, mutta yöeläinten kaukaa kiirivät huhuilut ja maukaisut ker-toivat, että elämää oli läsnä, vaikka sitä ei voinut välittömästi havaita. Satunnaisesti helkkyvä tuulikello muodosti kilahtelevan vastaäänen piilossa pysyttelevien autiomaan asujaimien ulvahduksille.

Olenolla, joka ei selvästikään ollut paikallisia, ei ollut piilopaikkaa eikä liioin tarvetta piileskellä, vaan se pyöri itään päin pois kylästä. Se koostui puolipyöreästä päästä, joka kellui paljon isomman pallon muotoisen vartalon päällä, ja väriltään se oli himmeän valkoinen ja kirkkaan oranssien kuvioiden kirjoma. Droidi nimeltä BB-8 oli juuri sillä hetkellä hyvin, hyvin huolestunut.

Siinä, missä ihmissilmä olisi nähnyt vain tyhjän yötaivaan, sen pitkälle kehittynyt synteettinen optiikka havaitsi liikkuvan valopisteen. Kun valo erkani neljäksi erilliseksi pisteeksi, droidi alkoi piipittää levottomasti. Ilmiö, jonka se näki, ei voinut tarkoittaa mitään muuta kuin...

Valonelikko laskeutui hallitusti, ilmiselvästi lasketulla radalla, ja hidasti nopeasti vauhtiaan. Jos ne jatkaisivat havaitulla reitillä, ne laskeutuisivat kontrolloidusti suoraan... BB-8 suoritti laskelman lähes silmänräpäyksessä.

Liian lähelle. Liian lähelle, jotta se olisi sattumaa. Jo yhdes-sä tuollaisessa valossa oli aihetta huoleen. Neljä viittasi mahdollisuuteen, jota oli kauheaa edes ajatella.

Droidin vihellykset ja piipitykset alkoivat lähennellä suoraanaista kyberneettistä paniikkia. Se kiepahti ympäri ja kiisi kohti kylää – tai pikemminkin sen pää kiepahti. BB-8 pystyi liikkumaan mihin suuntaan tahansa, joten sen pyöreän vartalon ei tarvinnut kääntyä vaan ainoastaan kiihdyttää, ja niin se nyt tekikin. Se olisi voinut välittää päätelmänsä eteenpäin radioviestillä, mutta ei rohjennut tehdä niin, sillä se pelkäsi, että noiden neljän laskeutuvan valon alkulähde olisi saattanut siepata viestin.

Galaktisten kansojen kirjavan joukon lisäksi Tuanulissa oli runsaasti kaikenlaisia käytettyjä mutta arvokkaita koneita. Kohtalainen osa kylän asukkaista kaapi kokoon vaatimattoman elantonsa muokkaamalla ja korjaamalla noita laitteita ja myymällä ne sitten suurempiin kaupunkeihin. Kun droidi kiisi ohitse, jokunen ihmis- tai muukalaistyöläinen nosti katseensa askareestaan ja vilkaisi sitä kulmiaan kurtistaen ärtyneenä droidin ilmeisen turhasta kiireestä, kun se vilisti kylän halki. Sitten ne kohauttivat olkiaan tai vastaavia ruumiinosia ja jatkoivat työtään.

Osittain tai kokonaan puretut ja ympäriinsä levitellyt koneet eivät hidastaneet BB-8:a, joka puikkelehti vaivatta niiden läpi ja ympäri. Droidin kohtaamia blogginparvia sen sijaan ei ollut yhtä helppo väistellä. Siinä missä hajotetut laitteet pysyivät paikoillaan eivätkä liikkuneet, blogginit eivät ainoastaan hortoilleet minne mielivät, vaan pitivät yksityisomaisuutenaan mitä hyvänsä maa- tai hiekkaplänttiä, jolla sattuiivat nököttämään, ja esittivät tungetelijoille meluisia vastalauseita. Linnunkaltaiset olennot protestoivat droidinkin reittivalintaa kerkeästi. Nokkimisesta BB-8 vähät välitti, ja se olisi voinut helposti jyrätä suoraan blogginien yli. Kotieläiminä pidetyt parvet tarjosivat kuitenkin ravinnon monille kyläläisille, eivätkä niiden omistajat olisi katsoneet hyvällä sitä, että droidi olisi liiskannut otukset.

Niinpä BB-8:n oli pakko kierrellä ja kaarrella, minkä se teikin taitavasti ja kärsivällisesti, ja piipitti ja vihelsi samalla pseudolintujen sekamelskalle raivatakseen vähemmän tuhoa aiheuttavan reitin. Lopulta viimeinenkin ärsyttävistä olennoista jäi sen taakse. Kylän keskellä oli paljon pienempi mahdollisuus törmätä mihinkään syömäkelpoiseen kotieläimeen. Syöminen oli biologinen prosessi, jonka BB-8 kyllä objektiivisesti ajatellen ymmärsi, mutta moinen touhu ei koskaan oikein ollut herättänyt droidissa empatiaa. Sitä paitsi sen määränpää oli nyt lähellä, eikä sillä ollut nanosekuntiakaan aikaa hukattavaksi.

Kuten useimmat rakennukset Tuanulissa, talo, jota kohti se kiisi, oli outo yhdistelmä nykyaikaista ja hyvin alkukantaista. Monien syrjäisten aavikkoplaneettojen asumukset olivat sellaisia: niiden mallin oli sanellut yhtä lailla välttämättömyys kuin ympäristö. Vaikka BB-8:n päämäärä ei näyttänyt ulkoisesti muinaisaikaista majaa kummemmalta, se kätki sisuksiinsa elektroniikkaa ja monia kätkettyjä parannuksia, jotka tekivät elämästä karussa, kuivassa ilmastossa siedettävää, jopa miellyttävää.

Poe Dameron yritti olla näyttämättä väsymystään. Hän oli sen velkaa isännälleen. Hän oli tahtanut pitkän taipaleen vaaroja ja vaikeuksia uhmaten päästäkseen tähän paikkaan, tähän hetkeen – Vastarinnan puolesta ja kenraali Organan erityisestä määräyksestä. Hän ei aikonut antaa uupumuksen kaltaisen vähäisen epämukavuuden turmella näitä hyvästejä.

Hänen kasvonsa, joita reunustivat pitkät, paksut, laineikkaat hiukset, olivat perusilmeeltään melko ylpeät: ne, jotka eivät tunteneet häntä, saattoivat erehtyä pitämään häntä kopavana. Hän oli varma taidoistaan ja tehtävästään ja osoitti joskus kärsimättömyyttä, mutta viimeksi mainittu johtui vain hänen halustaan viedä kulloinkin käsillä oleva työ päätökseen. Hän oli käyttänyt kulunutta, punaisen ja hiekanruskean väristä lentäjänpusakkaansa niin kauan kuin oli kuulunut Vastarintaliikkeeseen ja kohonnut sen arvoasteikossa.

Tuanul ei ollut tehnyt Poeen kummoistakaan vaikutusta, mutta hänen isäntänsä sen sijaan oli. Lor San Tekka vaikutti fyysisesti siltä, että pystyisi vaikka kiskomaan pään irti joltakin varomattomalta petoeläimeltä, mutta käyttäytyi kuin Tyyunnyttäjä, vieläpä ammattimainen sellainen. Hänen seurassaan rentoutui välittömästi, tietenkin sikäli kuin vieraalla ei ollut vihamielisiä aikeita majan omistajan suhteen. Vaikka heidän tuttavuutensa oli vasta lyhytaikainen, lentäjä piti arviotaan melko oikeaan osuneena.

Tekka kumartui lähemmäs, laski pienen nahkapussukan Poen avoimelle kämmenelle ja peitti sitten molemmat omalla kädellään. Hän hymyili lempeästi ja nyökkäsi.

”Näinä aikoina pystyn auttamaan kovin vähän. Kunpa voisin tehdä paljon enemmän.” Hän huokaisi raskaasti. ”Ja niin paljon enemmän on tehtävänä. Mutta... tämän avulla asiat alkavat kehittyä oikeaan suuntaan.”

Kun vanhemman miehen käsi vetäytyi pois, Poe puristi sormensa nahkapussin ympärille. Vaikka se oli pieni, sen merkitys galaksille oli suuri.

”Legenda kertoo, että tätä karttaa on mahdoton löytää”, Poe huomautti. ”Miten onnistuitte siinä?”

Vanhempi mies vain hymyili eikä selvästikään halunnut paljastaa kaikkia salaisuuksiaan vielä.

Poe virnisti takaisin ja hyväksyi vastauksen. ”Olen kuullut tarinoita seikkailuistanne lapsesta saakka. Oli kunnia tavata teidät. Olemme kiitollisia.”

Tekka kohautti olkiaan – se oli vanhan miehen ele, lyhyt ja täynnä merkityksiä.

”Olen matkannut liian kauas ja nähnyt liian paljon, jotta voisin ummistaa silmäni yhteiseltä kärsimykseltä, joka uhkaa hukuttaa galaksin synkkään epätoivoon. Jotakin on pakko tehdä, vaikka se olisi vaarallista ja vaatisi uhrauksia. Ilman jedejä Voiman tasapaino järkkyy, ja menetämme kaiken pimeälle puolelle.”

Vaikka Poe oli melko varma, että tiesi näistä asioista varsin paljon, hän oli myös tarpeeksi älykäs tajutakseen, ettei hänen kannattanut ryhtyä keskustelemaan niistä sen syvämmässä Lor San Tekkan kaltaisen miehen kanssa. Sen sijaan, että olisi tehnyt itsensä naurunalaiseksi edes yrittämällä moista, hän alkoi tehdä lähtöä. Hänen olisi toimitettava kartta perille. Filosofiset keskustelut saivat jäädä toiseen kertaan.

”Kenraali on etsinyt tätä pitkän aikaa”, Poe sanoi lähtönsä merkiksi.

Tekka hymyili jollekin kätketylle ajatukselle. ”Kenraali. Minulle hän on aina kuninkaallinen.”

”Ehkä, mutta älkää vain kutsuko häntä prinsessaksi”, Poe sanoi. ”Älkää ainakaan päin naamaa. Hän ei pidä siitä enää. Ei *todellakaan* pidä.”

Hän aikoi juuri selittää tarkemmin, miksi, kun hurjistunut metallipallo kieri huoneeseen. Se jarrutti nipin napin ajoissa niin, ettei aivan törmännyt miehiin, ja alkoi päästellä kiivasta elektronista papatusta. Miehet vilkaisivat toisiaan ennen kuin ryntäsivät rakennuksen ovelle.

Poella oli nelilinsikiikarit kädessään jo ennen kuin hän pysähtyi. Hän tarkasteli BB-8:n osoittamaa lohkoa taivaalla ja antoi automaattijäljityksen tarkentaa lähistöllä oleviin kohteisiin. Laite paikansi neljä kohdetta melkein välittömästi. Hän laski kiikarit silmiltään ja puhui päätään kääntämättä katse kiinnittyneenä taivaanrantaan.

”En halua kuulostaa röyhkeältä, mutta teidän on piilouduttava.”

Tekka ei tarvinnut kiikareita. Hän oli jo tunnistanut lähestyvät alukset äänestä, jota ne pitivät laskeutuessaan. ”En haluaisi lausua itsestäänselvyyksiä, Poe, mutta *sinun* on lähdeävä.”

Vaikka Poe tiesi tehtävänsä olevan tärkeä, hän huomasi epäroivänsä. Hän ei ainoastaan kunnioittanut Lor San Tekkaa, vaan myös piti tästä. Kuinka hän voisi jättää Tekkan tänne? ”Jos sallitte, minä...”

Vanhempi mies keskeytti hänet. ”En salli, Poe Dameron. Kerroit, että sinulla on tehtävä suoritettavana.” Sekä hänen katseensa että äänensävyensä muuttuivat tiukemmiksi. ”Saata se loppuun. Sen rinnalla, mitä galaksissa nyt tapahtuu, sinä ja minä emme ole pölyhiukkasia kummempia.”

Poe vastusteli edelleen. ”Kaikella kunnioituksella, jotkin hiukkaset ovat tärkeämpiä kuin toiset...”

”Jos haluat imarrella, imartele muistoani. Mene. Nyt! Mi-

nun pitää huolehtia kylän puolustuksesta.” Tekka kääntyi ja asteli pois taakseen katsomatta.

Poe epäröi vielä hetken, kiepahti sitten ympäri ja ryntäsi kohti kylän laitaa BB-8:n seurattessa häntä vaivattomasti. Juostessaan hän ohitti aseistautuneita, tuiman näköisiä kyläläisiä. Hän ei tiennyt, miten hälytys oli annettu, eikä jäänyt ihmettelemään, miten niin tavallisilta vaikuttaneet ihmiset olivat saaneet haltuunsa niin paljon aseita. Lor San Tekka epäilemättä tiesi. Poe päätti kysyä siitä häneltä – sitten joskus.

Alus, joka oli pysäköity vähän matkan päähän kylästä, oli piilossa katseilta korkean kivikon takana, mutta Poe tiesi, etteivät kivet suojaisi X-siipistä kehittyneiltä etsintälaitteilta. Hänen oli päästävä planeetalta ja nopeasti sittenkin. Hän kii-ruhti ohjaamoon, ja BB-8 pyöri kakkospilotin paikalle. Poe käynnisti kiireesti hallintalaitteet. Näytöt välähtivät päälle. Kaukana joukko kiiltäviin valkoisiin haarniskoihin sonnustautuneita kaksijalkaisia hahmoja näytti lähestyvän kylää. Iskusotilaita. Heidän käyttämänsä aseistus vahvisti, että Poe oli tunnistanut heidät oikein.

Ne kyläläiset, joilla oli aseet, yrittivät käydä puolustukseen. Urhoollisuudestaan huolimatta heistä ei kuitenkaan ollut vastusta koulutetuille, ylivertaisesti aseistetuille joukoille. Kun yhä useampi puolustajista kaatui, heidän oli pakko perääntyä.

Taistelu oli ohi jo melkein ennen kuin se oli ehtinyt alkaakaan. Havaittuaan vastarinnan olevan turhaa kyläläiset antautuivat kaksin tai kolmin miehin. Vauhkoontuneet kotieläimet karkailivat aitauksistaan, ja liekinheitinjoukot alkoivat sytyttää rakennuksia tuleen. Poe katseli sitä raivon vallassa, ei ymmärtänyt, miksi sotilaat tekivät niin. Toisaalta pelon ja kauhun kylväminen oli aina ollut osa Ensimmäisen ritarikunnan johtajien harjoittamaa politiikkaa.

Hänen vihaiset ajatuksensa keskeytyivät, kun droidi päästi ilmoille kärsimättömän elektronisen piipitystulvan. ”Mennään, mennään, Beebee-kasi!” Hän painoi jälleen kytkintä.

Laskeutumisvalot syttyivät, ja moottorit käynnistyivät vinkuen. *Rullaa kauemmas ulkonemasta ja anna mennä*, Poe ajatteli.

Hän oli sekunnin päässä lähdestä, kun alukseen osui.

Kaksi iskusotilasta oli päässyt huomaamatta lähelle. Se heistä, joka oli suunnitellut hyökkäyksen, oli ollut tarpeeksi fiksu ollakseen hyökkäämättä suoraan. Sotilaat olivat kenties aikaisemmin laskeutuneet jonnekin kauemmas tai kiertäneet jollakin kulkuneuvolla kylän selustaan. Sillä, mistä he olivat tulleet, ei kuitenkaan olisi mitään merkitystä, jos jokin heidän laukauksistaan osuisi ohjaamoon.

Toisaalta he joko kalastelivat ansiomerkkejä tai olivat yksinkertaisesti typerä, sillä heidän lähestymissuuntansa toi heidät suoraan X-siipisen tulilinjalle. Poe käänsi kytkintä, joka pudotti pyörivän automaattiaseen X-siipisen pohjasta, ja painoi laukaisinta. Seuranneet laukaukset tyhjensivät alueen vihollisista ja kaikesta muusta elävästä, joka oli onnettomuudekseen sattunut olemaan heidän välittömässä läheisyydessään.

Hoidettuaan hetkellisen keskeytyksen onnistuneesti Poe käänsi huomionsa jälleen X-siipisen ohjauslaitteistoon. Aluksen peräosasta kuului kohoavaa vinkunaa, ja se alkoi liikkua kielekkeen suojasta hieman tärähdellen. Poe, joka oli jo ohjaajan istuimen turvavaljaissa, säpsähti tuntiessaan yllättävän vavahtelun. Koneen ei olisi pitänyt täristä.

X-siipinen pysähtyi, mutta vinkuna ei loppunut. Katkaistuaan pikaisesti virran lisävahinkojen välttämiseksi Poe avasi kuomun ja kipusi ulos. Hän siirtyi aluksen taakse ja tarkasteli sammutettuja moottoreita. Iskusotilaat eivät ehkä olleet taitavia taktikkoja, mutta ampua he olivat osanneet. Moottori oli vahingoittunut vakavasti.

BB-8 pyöri hänen luokseen. Kumpikaan ei sanonut mitään. Mitään ei tarvinnut sanoa. Sekä mies että droidi tiesivät, että he olivat pahassa pulassa.

Kylässä kamppailu jatkui, kun joukko periksiantamattomia asukkaita kieltäytyi luovuttamasta aseitaan. He tiesivät ehkä liiankin hyvin, mitä Ensimmäisen ritarikunnan edustajilla oli mielessä heidän varalleen, jos he antautuisivat. Vaikka taistelu siis oli epätasainen, se ei suinkaan ollut silkkaa teurastusta, sillä kyläläiset panivat kaikin voimin vastaan sotilaille.

Suoran osuman saanut iskusotilas lyyhistyi maahan kasaksi pirstoutuneita suojuksia, repeytynyttä lihaa ja verta. Yksi hänen joukkuetovereistaan ryntäsi oitis hänen vierelleen ja kumartui auttamaan. Riekaleinen, verinen hansikas kohosi kohti pelastajaa, ja hätkähdyttävän paljaat sormet töröttivät ratkenneesta suojakäsineestä.

Kasvot kypärien sisällä tuijottivat toisiaan. Sotilas, joka oli tullut auttamaan haavoittunutta, järkyttyi tunnistaessaan toverinsa, jonka elämä nyt valui tyhjiin haarniskan sisällä. He olivat harjoitelleet yhdessä, jakaneet ateriansa, tarinansa ja kokemuksensa. Nyt he jakoivat kuoleman.

Taistelemisen ei ollut lainkaan sellaista kuin avuksi tullut sotilas oli kuvitellut.

Kaatonut iskusotilas haroi kädellään ilmaa vielä viimeisen kerran ja tahri kumppaninsa kypärän vereen. Sitten käsivarsi putosi, eikä hän enää liikkunut.

Kaatonutta ei voinut enää auttaa, toinen iskusotilas tajusi. Hän ojentautui ja katseli ympärillään avautuvaa helvettiä. Ase roikkui hänen kupeellaan – käyttämättömänä. Hän kompuroi pois, kauemmas kuolleesta toveristaan ja tuosta paljaasta, kalpeasta, anelevasta kädestä.

Hulluus velloi hänen ympärillään, kun hän vaelsi kylän läpi. Hänellä oli epätodellinen tunne, että meneillään ei ollut oikea taistelu, vaan jonkinlainen historiallinen draama. Hirvittävät ja aivan liian tiheässä olevat punaiset tahrat maassa todistivat tunteen kuitenkin olevan itsepetosta. Tämä ei ollut lainkaan sellaista kuin harjoituksissa, sotilas ajatteli turtana. Toisin kuin simulaatiot, todellisuus oli verinen.

Hänen ympärillään olevista tuhotuista rakennuksista nousi savua ja pölyä. Hänen kypäränsä audiovastaanottimet poimivat kaukaisten räjähdysten äänet siinä missä lähemmätkin. Rätisevät liekit eivät kohonneet palavasta hiekasta, vaan kondeista, pienistä työpajoista ja varastorakennuksista.

Kääntyessään vielä pystyssä olevan talon nurkalta hän havaitsi liikettä, joka sai hänet vaistomaisesti tempaisemaan aseensa esiin. Hänen edessään seisoj pelästynyt, aseeton nainen, joka veti terävästi henkeä ja jähmettyi paikoilleen. Iskusotilas ei koskaan unohtaisi naisen ilmettä: siltä näytti elävä olento, joka tiesi olevansa jo kuollut. Hetken he olivat kuin petoeläin ja saalis, joista kumpikin tiesi asemansa. Kun sotilas lopulta laski sädeaseensa piipun, nainen ei selvästi ollut uskoa sitä, vaan tuijotti häntä vielä pitkän tovin.

Ääni, jota saattoi kuvailla vain jyriseväksi suhinaksi, sai heidät irrottamaan katseensa toisistaan. Kun sotilas kääntyi äänen suuntaan, hänen liikkeensä sai naisen heräämään horroksestaan. Nainen pyörähti ympäri ja pakeni.

Maata kohti juuri laskeutuva sukkula oli paljon vaikuttavampi kuin ne, jotka iskusotilas tuns. Siinä oli poikkeuksellisen pitkät, taittavat siivet, ja se muistutti petolintua. Kun aluksen ovi avautui, sen sisältä asteli yksi ainoa hahmo: pitkä, tumma, viittaaan verhoutunut, kasvot metallisen naamion kätköissä. Mies ei välittänyt ympärillään riehuvan taistelun kaaoksesta vaan alkoi harppoa epäröimättä suoraan Lor San Tekkan suuntaan.

Iskusotilas jäi ihmettelemään uuden tulokkaan välinpitämätöntä suhtautumista ympäröivään verilöylyyn ja hätkähti, kun terävä napautus selkään sai hänet horjahtamaan. Hän huomasi tuijottavansa esimiehensä kypärän silmikkaa. Aliupseerin ääni oli tyyly.

”Takaisin tiimiisi. Ei tämä vielä ole ohi.”

Upseerin kiukun kohde nyökkäsi myöntymisen merkiksi ja kiiruhti pois. Hän ihmetteli, mitä yksinäisen hahmon saa-

puminen mahtoi merkitä, mutta ei rohjennut kysyä mitään.

Hänen kaltaiselleen tavalliselle iskusotilaalle tietämättömyys ei ollut abstrakti arvo, vaan ohjesäännön mukaista toimintaa.

Poe tajusi, että X-siipisellä ei ainakaan toistaiseksi voisi lentää. Jos hän saisi haalittua jostain välttämättömät osat, löytäisi teollisuusmittakaavan leikkurin, sitten kenties, kenties... Mutta ensin piti huolehtia paljon tärkeämmästä asiasta.

Hän kaivoi Tekkalta saamastaan nahkapussista pienen esineen, joka oli paljon kokoaan tärkeämpi. Hän kopeloi hetken BB-8:n sisäosia ja asensi esineen droidiin. Piippaus varmisti, että se oli turvallisesti paikoillaan. Poe nousi tyytyväisenä ja katseli roihuna palavaa kylää.

”Painu niin kauas kuin voit, BB-8”, hän komensi mekaanista kumppaniaan. ”Mihin suuntaan hyvänsä, kunhan se on pois päin täältä.” Kun droidin ahdistunut elektroninen vastaus kertoi, että se epäröi toteuttaa käskyä, Poe sanoi painokkaammin: ”Niin, aion ensin hoidella niin monta ämpäripäätä kuin vain pystyn. Tulen sitten hakemaan sinut. *Mene!* Äläkä huoli – minä kyllä pärjään. Etsin sinut, päädytpä minne tahansa.”

BB-8 empi edelleen, mutta kun lentäjä ei vastannut sen toistuviin kysymyksiin, se kääntyi viimein ja lähti rullaamaan pois. Se kiiti hiekan poikki ja kauemmas kylästä ja katsoi vain kerran taakseen. Sen pää pyörähti ympäri, niin että se näki X-siipisen ja lentäjän katoavan näköpiiristä, kun se kiihdytti vastakkaiseen suuntaan. BB-8 pystyi suureksi harmikseen vain ilmaisemaan vastalauseensa suoraan käskyyn, ei jättämään noudattamatta sitä.

Kookas, huppupäinen hahmo, jonka saapuminen oli saanut traumatisoituneen iskusotilaan hämmentymään, suuntaisi suoraan kohti Lor San Tekkaa. Se eteni epäröimättä kohti määränpäättään eikä välittänyt sitä kavahtavista iskusotilaista

tai aseistautuneista kyläläisistä. Nähdessään sen lähestyvän Tekka seisahtui ja jäi odottamaan. Hän tunnisti, kuka harppoi häntä kohti, ja tiesi, ettei kannattanut paeta. Alistuneisuus lipui hänen ylleen kuin pilvi.

Sukkulan matkustaja tuijotti Tekkaa ja tutki tätä kiireestä kantapähän kuin museon näyttelyesineitä. Tekka ei väistänyt hänen katsettaan, vaan tuijotti takaisin. Musta naamio, jossa oli uurteinen otsa ja paksu, kuonomainen hengityslaite, peitti miehen kasvot, mutta Tekka tunnisti hänet Kylo Reniksi. Kauan sitten hän oli tuntenut naamarin takana olevat kasvot, tuntenut miehen itsensä. Nyt San Tekka ajatteli, että jäljellä oli enää naamio, metallia miehen sijasta.

Ren puhui ensin, epäröimättä, kuin olisi odottanut kohtaamista jo kauan. ”Suuri onnensoturi, vihdoin vankinamme.” Vaikka ääni kuului ihmisen kurkusta, naamio vääristi sitä niin, että siinä oli kuvottava, ruumiiton sävy.

Muuta Tekka ei ollut odottanutkaan. ”Sinulle on tapahtunut jotain paljon pahempaa.”

Sanoilla ei ollut vaikutusta naamioon eikä Tekkan havainnon mukaan mieheen sen takana. Ei mitään reaktiota, ei rai-voa. Ainoastaan kärsimättömyyttä.

”Tiedät, miksi tulin.”

”Tiedän, *mistä* tulit.” Tekka vaikutti huolettomalta kuin olisi istunut meditoimassa auringonlaskun aikaan kallionkielekkeellä Sko’rraq-vuorilla. ”Ajasta, jolloin et vielä nimittänyt itseäsi Kylo Reniksi.”

Maskin takaa kului murahdus: raaka, mutta silti inhimillinen. ”Pidäpä varasi. Kartta, joka kertoo, missä Skywalker on... Olet ymmärtääkseni löytänyt sen. Ja nyt saat antaa sen Ensimmäiselle ritarikunnalle.”

Poe oli hiipinyt takaisin kylään mahdollisuuksien mukaan näkymättömissä pysytellen, ja saattoi nyt seurata yhteenottoa piilopaikastaan. Tekkan hän tunnisti jopa takaapäin ja hämärässä valossa, mutta pitkä, naamioitu muukalainen oli hänelle

vieras. Hän yritti kuunnella, mistä he keskustelivat, mutta oli liian kaukana. Hän ei halunnut hiipiä lähemmäs ja mahdollisesti paljastua alueella ympäriinsä kuljeskeleville iskusotilaille, joten hänen ei auttanut kuin tyytyä katselemaan.

”Sinä et kuulu heihin”, Tekka sanoi tyynen rauhallisesti ja pelotta. Hän kertoi totuuden valheelle, joka seisoi hänen edessään, yritti tuoda valoa pimeyteen. Toivoa ei juuri ollut, mutta hänen oli pakko yrittää. ”Ensimmäinen ritarikunta syntyi pimeällä puolella. Sinä et.”

Muukalaisen kärsimättömyys alkoi muuttua ärtyneisyydeksi. ”Miten on mahdollista, että keskustelu kääntyy näin pitkästyttäväksi näin nopeasti?” Pitkä käsivarsi pyyhkäisi pitkin kylän rajoja. ”Älä muuta yksinkertaista liiketointa tragediaksi näille ihmisille.” Laimentamattoman sadismin sävy tahrasi naamion takaa tihkuvan äänen. ”Eikö pelkkä läsnäolo ole jo saanut tarpeeksi aikaan?”

”Olen tehnyt rauhan näiden ihmisten ja tämän paikan kanssa kauan sitten. Todellinen tragedia on se, että hylkää oman perintösi.”

Ren jäykistyi hieman ja kumartui eteenpäin. ”Nyt riittää joutava jutustelu.” Hän ojensi kätensä. ”Anna se minulle, vanhus.”

Poe analysoi miesten liikkeitä ja eleitä tarkkailupaikaltaan. Hän pystyi melko tarkkaan arvaamaan, mitä keskustelu koski – ja aavistamaan, miten se vääjäämättä päättyisi.

”Ei”, hän mutisi puoliääneen. ”Ei, ei, ei...” Piittaamatta enää piilottelusta tai omasta turvallisuudestaan hän nousi lymypaikastaan ja ryntäsi kohti miehiä.

”Et voi kiistää totuutta perheestäsi, vaikka kuinka yrittäisit”, Tekka vastasi hiljaisen uhmakkaasti.

Kylo Ren näytti kasvavan pidemmäksi hänen edessään. Viha leimusi naamion takana, kun järki väistyi raivon tieltä. Renin toiseen käteen ilmestyi valomiekka, joka humahti eteen. Se oli värjyvä, punainen valosauva, jonka kahvasta lähti

kaksi pienempää valouloketta: tappajan ase, teloittajan mieluinen työkalu. ”Aivan totta.”

Hohtava, leikkaava valo välähti Lor San Tekkan vartalon poikki.

KAUAN SITTEN KAUKAISISSA GALAKSISSA...

Darth Vader ja Imperiumi on kukistettu ja Uusi tasavalta vaalinut rauhaa jo vuosikymmeniä. Pimeys ei kuitenkaan koskaan nuku, vaan etsii alati uusia keinoja levittää lonkeronsa kaikkialle. Riittääkö usko hyvään pelastamaan galaksin, kun vihollinen vaikuttaa ylivoimaiselta? Sitä joutuvat miettimään sekä tutut sankarit Leia Organa, Han Solo, Chewbacca ja Luke Skywalker että taisteluun liittyvät uudet kiehtovat tuttavuudet, kuten Rey, Finn, BB-8, Poe Dameron ja Kylo Ren.

Huikkea tarina valon ja pimeän taistelusta jatkuu Skywalker-saagan seitsemännessä osassa! Alan Dean Fosterin romaanisovitus elokuvasta *Star Wars. The Force Awakens* laajentaa ja syventää tarinaa ja tempaa lukijan mukaan ikiaikaisen seikkailun uusiin käännteisiin. Olkoon Voima kanssamme!

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-3278-2